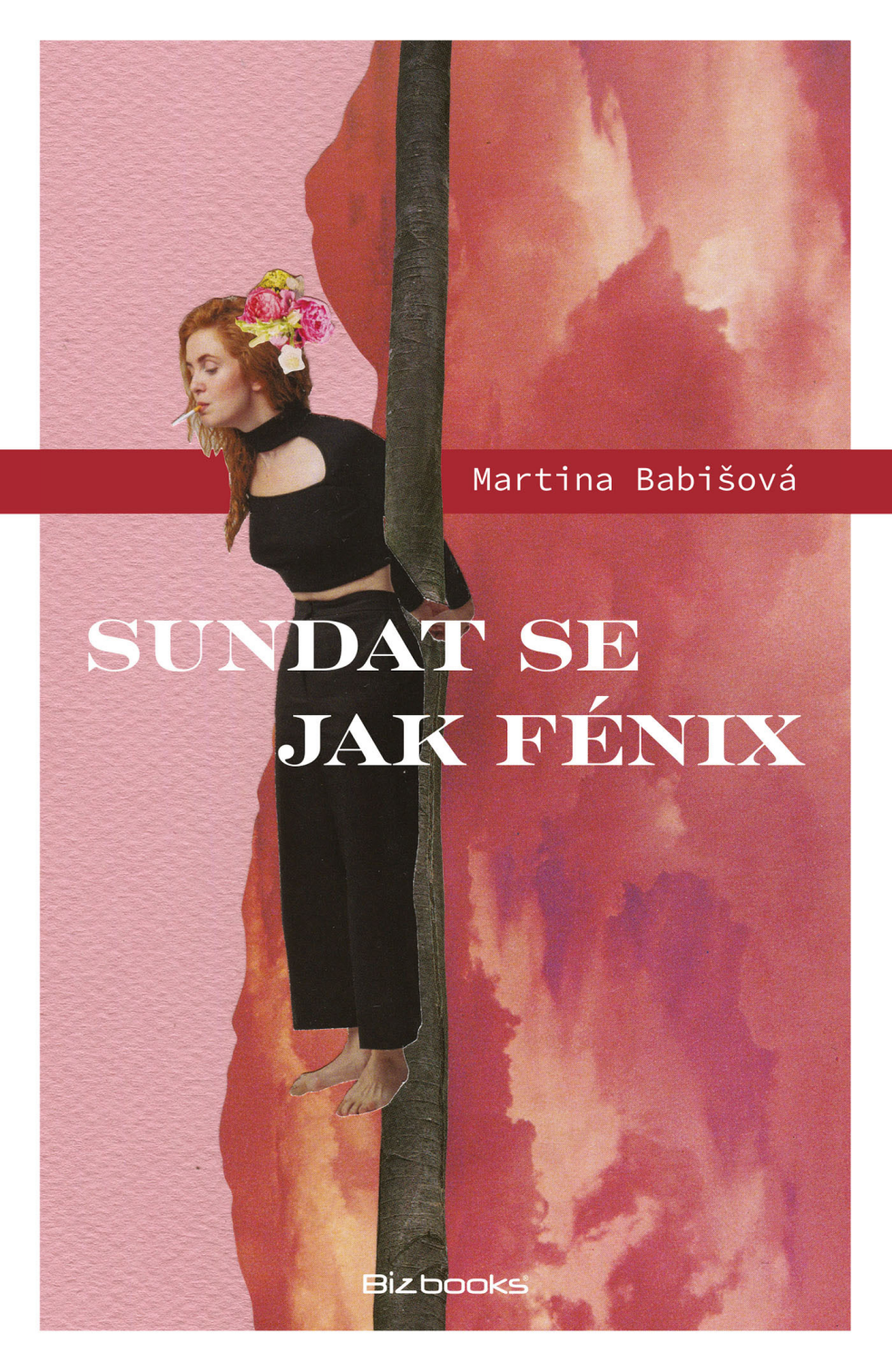

Martina Babišová

SUNDAT SE JAK FÉNIX

Bizbooks

Sundat se jak fénix

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Martina Babišová

Sundat se jak fénix – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SUNDAT SE JAK FÉNIX

MARTINA BABIŠOVÁ

Mamce Lence a tátovi Ivovi

© Martina Babišová, 2023

Illustrations © Ulepená – Anna Borovičková Ročková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-265-1115-1

ISBN e-knihy 978-80-265-1127-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-265-1128-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-265-1126-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

*Tento příběh je smyšlený.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
událostmi či místy je čistě náhodná.*

MOŘE KONTENTU

Je pozdě večer a unaveně si čistím zuby. Přemýšlím, jestli se všichni lidi při čištění zubů na sebe celou dobu dívají. Nebo u toho radši dělaj ještě něco jinýho, třeba swajpujou na tinderu nebo srovnávaj kartáčky, aby se na sebe nemuseli koukat moc dlouho. Dneska v zrcadle vidím trochu obav z budoucnosti smíchanejch s „mám-vpíčísmem“, který si pěstuju, aby mi jednoho dne neprasklo můj přecitlivělý srdce.

Vím, že nejsem spokojená, a trochu mě přestává bavit před tím pořád utíkat, a tak si říkám, že s tím něco udělám. Nikdo neumřel, nemám na krku osm hladovejch dětí a nezjistila jsem, že mám rakovinu, takže si nejsem jistá, jestli mám vůbec právo bejt nespokojená, jestli náhodou nejsem jen kráva. Nejsem šťastná, mám pocit, že žiju život někoho jinýho, a že jestli TOHLE je teda zhruba TO, jak to bude pár dalších desítek let a pak umřu a to bude jako celý, tak se můžu rovnou utopit ve vaně. Anebo se teda pokusím s tím něco udělat. Babička vždycky říká, že problém naší generace je, že

nemáme žádný problémy. Že oni zažili válku. Ale my už taky máme válku, Rusko válčí s Ukrajinou o kousek dál. K tomu máme celosvětovou pandemii nového smrtonosného viru, závislost na sociálních sítích, ekologické katastrofy, psychické problémy a úzkosti z pravděpodobně blížícího se konce světa, kterej se mění tak zhruba každěj týden. Úplně v pohodě, babi, fakt!

Mám na čele nějakou velkou šmouhu. Ale není to, jak se zdá, je to šmouha na několik měsíců nemytém zrcadle, takže když se pohnu, z čela zmizí. Mohla bych to zrcadlo umýt a nemusela bych pak uhýbat skvrnám, říkám si, ale nakonec s tím stejně nic neudělám. A přesně v okamžiku, kdy se tak rozhodnu, vtrhne do koupelny muž v černý kukle, jsou mu vidět jen oči. Hnědý. Leknu se. Překvapeně na něj zírám...

Je to můj kluk Tomáš. Má na sobě trenky, skejťový triko a černou kuklu přes celej obličej a na to, jak sem chlapácky vtrhnul, tu teď dost rozpačitě stojí. Jako by čekal, že něco udělám já. Asi že chlapovi, co vypadá, že mě chce okrást nebo zabít, skočím rovnou do náruče. Já na něj ale jen koukám, protože je pozdě a nějak mě zrovna nenapadá, jak na takovouto situaci zareagovat.

„Chtělas něco novýho. Ať tě třeba přepadnu. Tak tě přepadávám,“ hlesne.

Chce se mi vydat takový ten zoufalý smích, který ulevuje od trapnosti situace, ale nechci ranit jeho mužský ego, který čeká, že se na něj vrhnu a začnu ho

vášnivě líbat přes kuklu, kterou mu pak strhnu z obličej. Potom zabořím prsty do jeho zpocených vlasů, nechám se připoutat k topení v koupelně, přičemž budu předstírat, že to nechci, i když to budu očividně chtít strašně moc. Tak moc, že se nebudu moct udržet, i když jsem připoutaná, že jo.

Jenže já nechci ani trošku. Matně si teď vybavuju, jak jsem před pár dny, večer po tom, co Tomáš přišel na to, že jsem fejkovala orgasmus, aby ten nedobřej sex byl co nejrychleji za náma, řekla, že potřebujeme nějakou změnu. Vyzkoušet něco novýho. Protože už rok ten sex probíhá úplně stejně a ve stejný poloze a já se vlastně musím tak trochu udělat sama. Takže kdyby u toho on nebyl, vlastně by se vůbec nic nezměnilo. Navíc se tomu víc a víc vyhýbám. Jsem unavená nebo nemám náladu nebo mám menstruaci, i když už mi dávno skončila. A když už to děláme, tak si většinou představuju, že tam je někdo jinej než Tomáš. Vím, že je to strašný, ale pokud chci zažít orgasmus, na což si myslím, že mám taky někdy právo, tak je to jedinej způsob, jak k tomu dospět. Zajímalo by mě, kolik žen si při sexu se svým dlouholecným partnerem někdy představuje někoho jiného. Jestli jsem zlá holka, anebo je to prostě jen jedna z milionu věcí, o které bychom jako hodné holky neměly mluvit.

Máma říká, že na vztazích se musí pracovat. Ne to hned vzdávat, jak máme my mladí ve zvyku. Takže jsem v záchvatu snahy pokusit se tohle celý ještě nějak

zachránit řekla Tomášovi, že by to chtělo něco novýho. Třeba sex na kuchyňský lince. Nebo se můžeme potkat v baru převlečení za jiný lidi anebo mě může třeba jakože přepadnout.

Máma měla na mysli asi něco trochu jiného, ale tak aspoň se snažím. A tak jsme tady. Tomáš mě pár dnů nato přepadává u čistění zubů. Ale i přilet tlustý Disney zoubkový víly by byl víc sexy. Není to tím nápadem nebo kuklou, je to tím, v jakém stavu náš vztah s Tomášem po dvou letech je. Už to není láska. Na což vám hodně lidí, hlavně v Česku, řekne, že je to normální a standardní. Jasně že to po dvou letech nemůže bejt láska. Jste spíš kámoši, vzrušující hormony odřičely, tak to prostě je.

Hlavně ale zůstaň ve vztahu! Jako by nejhorší věcí na světě a jedním ze smrtelných hříchů podle český ústavy bylo nebýt ve vztahu. Možná by to vysvětlovalo, proč tolik lidí zůstává ve vztazích, který pro ně nejsou dobrý. A taky proč je podvádění v Praze podobně casual jako víkendovej výlet na chatu. Buď ráda, že je hodnej, že tě nemlátí, říkaj. Mohlo by to bejt daleko horší. Jakože asi jo. Asi bych mohla bejt provdaná za sériovýho vraha, který by mě nutil s ním zabíjet malý děti a vařit mu z jejich roztomilejch nožiček polívku. Maj pravdu, mohlo by to bejt horší. Nemám žádněj vážnej důvod se s ním rozcházet. Kromě toho, že už ho nějakou dobu nemiluju.

A tak už něco přes rok moc nechci s Tomášem trávit čas a sahát na něj, ale říkám si, že je to normální. Když si ale představím takhle strávit dalších zbylých čtyřicet let, tak mi to přijde trochu smutný. Jenže nemůžu najít koule na to, se s ním rozejít. Možná kdybych se měla víc ráda a víc si věřila, bylo by to jednodušší. Když už jsme ale u těch koulí... Tak nevím, kdo tohle přirovnání vymyslel, ale nedává moc smysl. Koule jsou extrémně citlivé a zranitelné. Větší smysl by dávalo říkat, že na to mám vagínu. Ta vydrží pár porodů malejch lidí. Takže nemůžu najít vagínu na to, abych se s ním rozešla. A navíc bych se nerozcházela jen s přítelem, ale taky s naším rapovým duem, který spolu máme už pár let a který vyhasíná podobně jako náš vztah.

Říkám Tomášovi, že dneska ne. Že ještě potřebuju pracovat. Chci náš poslední singl nahrát zítra na Spotify a YouTube a všechny ostatní platformy. Musíme dodržovat nějaký plán a mít aspoň trochu sebedisciplíny, jinak skončíme jako mrzutí nenaplnění umělci s komplexy, který si pak budem vylívat na svých dětech a nevinných prodavačkách v obchodě.

Říkám mu, že bych si ještě chtěla trošku pohrát s beatem v jedný pasáži.

„Nechceš mi s tím pomoci? Zkusila bych i líp nahrát ten tvůj rap na začátku.“

„Proč, nepřijde ti to dobrý?“

„Není to špatný, ale mohlo by to bejt lepší.“

Tomáš si unaveně promne oči a povzdychne si.

„Musím vstávat brzo. Do práce. Někdo musí zaplatit tento měsíc nájem.“

Au, přimej zásah do srdce, svědomí, sebevědomí a peněženky. Cejtím se zas, jako kdyby mi bylo sedm, byli jsme v Chorvatsku a já prosila tátu, jestli mi prosím koupí ještě druhý kopeček zmrzliny. Prosíííím. Nejhorší na tom je, že Tomáš má naprostou pravdu. Vidí, že jeho pravej hák zasáhl přesně, kam měl, a soupeř je jím oslabenej, využije toho.

„Pojď taky spát. Kašli na to.“

„Ne, fakt si myslím, že to potřebuje lepší beat.“

„Vždyť je to úplně jedno. Těch sto lidí, co na to kouknou, nepoznají rozdíl. Je to úplně fuk.“

„MNĚ to není fuk.“

„Stejně se to zase ztratí v záplavě milionu jinejch písniček a videí na internetu. To nemá cenu. Nikam to nevede, Emi, zbytečně se trápíme.“

Au. Levej hák. Takovej jemnější, ale taky se strefil do slabýho místa. Přemýšlím, jestli mluví jen o našem hudebním duu.

„Jsem unavenej. Jdu spát. Vytáhla bys prosím věci z pračky?“

„Jo.“

Nejradši bych si do té pračky sama zalezla a točila se v ní dokola tak dlouho, až by to ze mě vymlátilo všechny ty úzkostný pocity, katastrofický myšlenky a pochyby,

který se mi honí hlavou rychlostí světla a hrajou si tam hvězdný války. Jde na mě menší úzkost, moje známá děvka s bičem dlouhým až do vzdálený budoucnosti. Hodím do sebe jeden xanax, nasazuju sluchátka a hraju si na syntáku s hajtkama. Chvilku trvá, než se do toho ponořím. Pořád se mi vracej útržky z večera a taky si představuju ty nejvíc katastrofický scénáře budoucnosti. Ale po chvíli najede flow, jsem plně ponořená v hudbě, ve svém vlastním světě. Vnímám jenom přítomnost a už se nechci tolik zabít nebo všechno vzdát. Nic neřeším, jen si hraju se zvuky, dělá mi radost, když to zní dobře, a to je úplně celý.

DRUHÝ HOUSLE

Jsem v nahrávacím studiu jednoho docela úspěšného hudebního producenta Radima. Koukáme spolu přes sklo, jak Olga, polonahá panenka s plastovou snad i duší, taková Kate Perry Český republiky, zrovna falešně kvílí do mikrofonu song o tom, jak byla včerejší párty skvělá. Vycházej z ní tak falešný tóny, že se ze zvědavosti koukám na Radimův obličej, co von na to. Ten si mýho zvědavýho a lehce zděšenýho pohledu všimne.

„To se spraví v mixu,“ usměje se Radim svým neuvěřitelně bílým úsměvem.

Fuj. Někdy se mi dělá fyzicky špatně někde u žaludku z toho, jak tady věci fungují. Radimovi je kolem padesáti, zakládá si na tom, že má nejbělejší zuby v Praze, a slyšela jsem, že prý spí se vším, co má i nemá nohy. Jeho manželka o tom neví nebo za svou mlčenlivost dostává hezký kabelky, kdo ví. On si zase připadá, že je fakt chlap, a jeho lidská hodnota, falešný sebevědomí a malej pindík se s každým dalším ženským úlovkem